

Nooit te oud voor avontuur

Een all-inclusive resort? Liever niet. Deze **vijftigplussers** trekken de wereld in met een zware rugzak. Van gesnurk op slaapzalen tot lange pelgrimstochten: onderweg vinden deze **backpackers** vrijheid, avontuur... en soms ook zichzelf.

Tekst KIMBERLEY VAN HEININGEN Fotografie PRIVÉBEELD

‘Op mijn slippers rende ik die dief achterna’

De nomade

Jacomijn Heupink (52) verkocht haar huis en heeft **geen vaste woonplek** meer. Soms woont ze een maand in **Jordanië**, dan weer in India, Zuid-Italië of Spanje. Ze werkt als reisbegeleider en is single.

Het liefst... “Reis ik alleen. Dan sta ik veel meer open voor alles om me heen. In een groep word je toch sneller van hoogtepunt naar hoogtepunt geduwd. Alleen blijf ik makkelijker ergens hangen of maak ik sneller een praatje. Inmiddels organiseer ik zelf kleinschalige reizen voor mensen die denken: dit zou ik ook wel willen, maar ik durf het niet alleen.”

Onderweg... “Ontstaat soms een soort reizende familie. Tijdens een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela merkte ik voor het eerst dat ik me niet langer alleen een toeschouwer voelde. Alsof ik daarvoor vooral naar een land keek, maar er geen onderdeel van was. Sindsdien maak ik veel makkelijker contact.”

Backpacken in India... “Heeft me geleerd hoe relatief controle eigenlijk is. Daar noemen ze dat ‘jugaad’: met weinig middelen toch iets voor elkaar

krijgen. Ik deed mee aan de Rickshaw Challenge: met een eigen tuk-tuk van Mumbai naar Chennai rijden, dwars door kleine dorpjes en langs mensen thuis. Dat onvoorspelbare vind ik heerlijk.”

Luxe hotels... “Vind ik vaak juist onpersoonlijk. In hostels en guesthouses ontmoet je mensen en hoor je wat er écht speelt op een plek. Hoe ouder ik word, hoe vaker ik juist weer in slaapzalen overnacht. Al sla ik de echte party hostels tegenwoordig wel over, haha.”

Buiten je comfortzone... “Ontstaan uiteindelijk de mooiste herinneringen. De momenten waarop alles misgaat, zijn achteraf vaak het leukst. Ik heb ooit twintig uur in een soort karaokebus van Vietnam naar Laos gezeten, met bagage op het dak en keiharde muziek die de hele nacht doorging. Op dat moment was het verschrikkelijk. Achteraf heb ik de

grootste lol gehad met de enige andere toerist in die bus.”

In Namibië... “Werd ik ooit beroofd. Ik keek in de achteruitkijkspiegel toen ik ineens het hengel van mijn tas nog onder iemands trui zag bungelen. Ik ben op mijn slippers de auto uitgesprongen en erachteraan gerend. Die tas kreeg ik terug, reken maar. Ik ben vroeger politieagent geweest, dus mijn voelsprietten staan automatisch altijd aan.”

Nomadisch leven... “Past me veel beter. Ik woonde in een eengezinswoning en dacht op een gegeven moment: waarom eigenlijk? Ik gebruikte die extra kamers nooit. Inmiddels heb ik mijn huis verkocht en geen vaste woonplek meer. Soms huur ik een maand ergens een Airbnb en dompel ik me tijdelijk onder in het dagelijks leven daar. Maar nooit te lang. Onderweg voel ik me het meest thuis.”

‘Onderweg kom je jezelf behoorlijk tegen en niet alleen fysiek’

De pelgrim

Marga de Boer (57) loopt met haar zoon elk jaar een **pelgrimstocht** door Spanje, komende zomer staat de **Camino Primitivo** op de planning. Ze is getrouwd, moeder van twee volwassen kinderen en werkt als coach en therapeut.

De eerste keer... “Dat ik hoorde over de Camino, voelde het alsof alles op z’n plek viel. Er ontstond in die periode ruimte om stil te staan bij wat ik zelf graag wilde doen. Ik liep al langere afstanden door de bergen, maar sinds 2023 loop ik de Camino-routes en sla geen jaar over.” **Pelgrimstochten...** “Zijn niet alleen fysiek zwaar. Je komt onderweg ook jezelf behoorlijk tegen. Soms loop je 35 kilometer per dag met hoogteverschillen en een zware backpack. Ik had getraind, maar niet mét rugzak. Dat viel tegen.” **Ik loop altijd...** “Samen met mijn zoon David van 21. Ondanks het leeftijdsverschil lopen we ongeveer hetzelfde tempo. We kunnen uren praten, maar ook stil zijn. Als het zwaar wordt, slapen we elkaar erdoorheen. Onze band is daar echt sterker door geworden.”

Met een pelgrimspaspoort... “Slaap je onderweg in herbergen en slaapzalen voor een tientje per nacht. Dat is een ervaring op zich: tussen de snurkende mensen en natte wandelschoenen. Soms zitten die herbergen vol en moet je improviseren. Zo probeerden we eens in een kerk te slapen. En soms lig je in een jongerenhostel tussen de backpackers die dronken de slaapzaal binnenstompelen terwijl jij alweer moet opstaan. Je went eraan: je bent zo moe dat je overal kunt slapen. Je komt elkaar steeds weer tegen en uiteindelijk voelt het als een soort familie. Toen ik thuiskwam, dacht ik zelfs: wat is het hier stil.” **De regen...** “Vergeet ik ook nooit meer. In Noord-Spanje kan het flink hoven. Alle herbergen zaten vol, dus moesten we ons tentje opzetten in een enorme stortbui. De buitentent had ik achtergelaten, te zwaar, maar

de binnentent bleek niet waterdicht. Midden in de nacht lagen mijn voeten in plassen water. Toch slaap je verder, want om zes uur gaat de wekker weer. Eenmaal opgedroogd kon ik daar hard om lachen.” **Waarom dóé ik dit..?** “Dat vraag ik mezelf weleens af als ik met veertig graden een berg op loop. Ik kreeg een blessure aan mijn achillespees, waardoor het voelde alsof er stalen pinnen in mijn enkels staken. Toch loop je door, stap voor stap kom je er. In Santiago voelde ik vooral rust: ik heb het gered! Al gaat het mij meer om de beweging dan om de bestemming.” **Ook in het dagelijks leven...** “Verlang ik steeds meer naar eenvoud en probeer ik die Camino-mindset vast te houden. Stap voor stap lopen, maakt ook grote keuzes in het leven minder eng. Zelfs mijn vaste baan opzeggen voelde daardoor minder spannend.”

‘Waar slaap ik vannacht? Vaak heb ik geen idee’

De avonturier

Marieke Langenberg (61) reist al 35 jaar met haar backpack. Als loopbaanbegeleider met een drukke praktijk in Deventer is haar leven thuis **strak gepland**. Op reis hoeft juist even **helemaal niets**. Ze heeft een vriend.

Reizen zonder plan... “Voelt als ultieme vrijheid. Ik boek een ticket, misschien de eerste twee hotelnachten, en daarna zie ik het wel. Juist dat uitknobbelen vind ik leuk: hoe kom ik van A naar B, waar slaap ik vannacht? Vaak heb ik geen idee. Zo zat ik eens in een bus in Cambodja toen ik buiten ineens een leuke markt zag. Ik dacht: ach, ik stap hier gewoon uit. Pas in het hostel ontdekte ik in welke plaats ik was beland. Maar mijn ervaring is dat het altijd wel goedkomt.” **Al 35 jaar...** “Reis ik met een rugzak. Inmiddels behoor ik met mijn vriend van 67 bijna altijd tot de oudste backpackers in het hostel. Vorig jaar zaten we in Colombia achterop een motortaxi en zag je die twintigers echt kijken: waar komen dié nou vandaan? We horen ook vaak:

‘Wat tof dat jullie dit nog doen!’ Zelf doen we gewoon alsof we 20 zijn, haha.” **Zuid-Amerika en Azië...** “Wissel ik graag met elkaar af. Het ene moment zit je midden in de chaos van scooters, streetfood en nachtmarkten, het andere moment sta je in de eindeloze woestijn van Chili. Mijn reis met de Trans-Siberië Express vergeet ik ook nooit meer. Dat was een soort kamperen in de trein. Wekenlang leven op noedels met warm water. Met de vrouwen met wie ik de coupé deelde, ben ik nog steeds bevriend.” **In hostels...** “Zie je de gekste dingen. Een stopcontact pal naast de douche. Dichtgemetselde ramen. Zwarte haren in mijn bed die duidelijk niet van mij waren. Ik moet daar hard om lachen. Is het me te vies, dan reis ik gewoon verder.”

Vroeger... “Belde ik mijn ouders niet vaker dan eens per week op vanuit een hotellobby. Een dag later zat ik dan op een boot en las ik in de Lonely Planet dat een verkeerde kapitein je zo overboord kon kieperen. Dan dacht ik wel: oei, mijn ouders missen me dan pas over een week! Tegenwoordig raken mensen al in paniek als er even geen WiFi is.” **Mijn vriend...** “Dreigt weleens grappend om een all-inclusive te gaan boeken. ‘Leuk,’ zeg ik dan, ‘met wie ga je?’ Ik vind het zonde van mijn tijd om twee weken als een aangespoelde walvis bij een zwembad te liggen. Mijn vrienden roepen altijd: ‘Heb je haar weer met die gekke bestemmingen!’ Ik ken verder ook niemand van mijn leeftijd die backpackt, maar voor mij is die vrijheid echte luxe. Dus zolang ik fit ben, gaat die rugzak op.” ●